

meget Flæsk som tidligere. Men Slagtingen er dog, naar alt kommer til alt, ikke gaaet saa stærkt ned, som maaske de fleste antager. Hvis man vil sammenligne de Uger, som nu er forløbet, med de tilsvarende Uger i Fjor, vil det ses, at Slagtingen kun er gaaet ned med $\frac{1}{4}$. Men naar det indenlandske Forbrug nu er steget med omtrent 30 pCt., vil det kunne bevirke, at der kun kan sendes mindre Flæsk til vore gamle Kunder, og det vil bevirke, at vi taber et Marked, at andre rykker ind paa vor Plads.

Nu kan man nok sige, at dette Marked kan senere vindes tilbage. Det kan det maaske ogsaa, og det haaber jeg, at det kan, men jeg vil dog pege paa, at man fra anden Side, navnlig fra Industriens Side, har gjort meget for netop i denne Tid at vinde nye Markeder og med Held har gjort det og har opnaaet at vinde nye Markeder. Dette har man tillagt overordentlig stor Betydning, og hvorfor? Selvfølgelig fordi man tror, at det skal lykkes ogsaa efter Krigen at bevare dette Marked, men hvis man kan være berettiget til at nære den Forventning, kan de fremmede Leverandører, der nu rykker ind paa vor Plads paa det engelske Marked, ogsaa have nogen Udsigt til at bevare dette Marked, og saa kan det, naar alt kommer til alt, maaske tage Aar for os at vinde vort Marked tilbage. Det anser jeg i Virkeligheden for den største Ulempe ved den hele Foranstaltning. Der har jo været Forslag fremme om at modvirke dette uheldige Forhold; og det Forslag fremkom fra de jydsk Slagterier — jeg har senere sammen med Konsul Nørgaard gjort mig til Talsmand for denne Tanke —, at man skulde søge at faa importeret amerikansk Flæsk, og at Slagterierne endog skulde yde et direkte Tilskud til denne Import imod, at til Gengæld Maksimalprisen paa dansk Flæsk hævedes eller rettere sattes i Overensstemmelse med den engelske Notering. Det forekommer mig, at en saadan Ordning maatte kunne tilfredsstille til alle Sider; hvis man ved at give et Tilskud af f. Eks. 30 Øre pr. kg kunde bringe det amerikanske Flæsk ned til en Pris af 50 Øre pr. Pund, vilde dette Flæsk være saa billigt, at det kunde stimulere Forbruget og bevirke, at mange, navnlig af de mindre bemidlede, i stor Udstrækning kunde købe Flæsk. Og dette, at Prisen paa dansk Flæsk igen blev sat op til den engelske Notering, synes jeg ikke vilde faa overordentlig stor Betydning for de mere be-

midlede. Paa den anden Side, det Tab, Slagterierne vilde lide ved at yde dette Tilskud, vilde de kunne indvinde derved, at de kunde sælge mere Flæsk til England, men den største Gevinst for Slagterierne vilde vel til syvende og sidst ligge i, at det derved i højere Grad vilde lykkes at bevare det Marked, vi har vundet derved.

Vi forsøgte ved Underhaandshenvendelse til den højtærede Indenrigsminister at høre, om han kunde acceptere dette Forslag, men den højtærede Minister sagde, at han ikke syntes om Forslaget, og saa har vi maattet lade det falde. Jeg tror ellers, der vilde have været Udsigt til, at Forslaget kunde have været gennemført. De private Slagterier havde givet Forslaget deres Tilslutning, og skønt der til at begynde med syntes at være nogen Modstand fra Andelsslagteriernes Side, tror jeg dog, det vilde være lykkedes at overvinde denne Modstand.

Det forekommer mig for øvrigt at være saa meget mere betænkeligt, at Ministeriet bruger Tvang i dette Tilfælde, som jeg ikke kan skønne andet, end at det i Virkeligheden er udenfor de Forudsætninger, hvorunder vi vedtog Loven af 7de August i Fjor. Thi den højtærede Indenrigsminister udtalte den Gang i Landstinget — det staar i Landstingstidenden for den overordentlige Samling 1914 Sp. 107 —: „Der er jo en stor Del af de Levnedsmidler, som er vigtige for Befolkningen, hvis Pris ikke kan reguleres, men af disse Varer har vi et Overskud, som det forhaabentlig vil lykkes os under Bevarelse af Landets Neutralitet at udføre, og Priserne for disse Varer vil da blive reguleret herigennem.“ Det fremgaar klart af disse Udtalelser, at Ministeren i Virkeligheden slet ikke har tænkt sig den Mulighed at sætte Maksimalpris paa Flæsk. Jeg tror derfor, at da Ministeren netop har brugt en saadan Udtalelse, skulde han have nøjedes med den frivillige Overenskomst, som kunde være opnaaet med Slagterierne.

Hvis man i øvrigt vil spørge om, hvem der tager Tabet ved denne Foranstaltning, maa jeg sige, at det neppe kan bestrides, at det i særlig Grad er det mindre Landbrug, som Tabet falder paa. Hvis man vil se paa, hvordan Svineholdet er fordelt her i Landet, altsaa hvis man undersøger Statistikken, viser det sig, at naar man tager de smaa Ejendomme for sig, Ejendomme paa 5 ha eller 9 Tdr. Land, og de store for sig, dem paa 60 ha Land eller 108 Tdr. Land, har man for de smaa Ejendomme